

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 7

September 1989

25. årg.

Oppstått fra de døde

Les Mt. 28, 6-7

Han er oppstått fra de døde, sa engelen ved graven. *De døde!* Det er du og jeg det, slik vi er i oss selv. Her er det spesielt tale om de legemlig døde, men Skriften vitner at hele verden er død i synder og overtredelser. D.v.s. at vi har del i døden. Vårt naturlige menneske er underlagt dette og kommer aldri utenom det. Det er dømt! Det ser vi på at også de troende må dø.

Det var ikke slik at vi i fallet sank ned i fordervelsen, som om det er noe som *omgir* oss og liksom holder oss fast. Men fordervelsen er *i oss*. Det er *vi* som er fordervelsen i verden. Det er ingen fordervelse i verden utenfor mennesket. Djævelen sier du kanskje? Ja, men hva har vi med han å gjøre dersom vi er rene? Nei, det er mennesket som selv er skyldig. Resten av skapningen ligger under forbant-

nelse for menneskets synds skyld. (1. Mos. 3,17).

Fordervelsen er i meg og deg. Det har du sikkert også merket. Denne skapningen er det altså som vil få skikk på saker og ting, uten Gud.

Hva sier så Skriften om denne døde skapningen? Sier den at du er så fantastisk at Gud knapt kan ta øynene fra deg, som du ofte får høre i dag? Nei, den sier: Du har syndet og fattes ære for Gud! (Rom. 3, 23). Det var *Gud* som drev denne skapningen ut av hagen Han hadde gitt dem, for Han kunne ikke lenger ha samfunn med dem p.g.a. synden som var kommet inn.

Og det som særpreger denne skapningen, sier Skriften, det er at den *følger denne verdens løp*, tidsånden, strømningene i tiden. Det som er skikk og bruk i dag.

Derfor skriver også Paulus til de troende: «Skikk dere ikke like med denne verden.» Men i dag kan en visst godt det. Ja, mange hevder endog at det er nettopp hva vi må gjøre for å vinne verden. Djævelen er fremdeles en tusenkunstner. Alt er tillatt for nåden er så stor. Paulus skriver: «Før levde dere i alt dette. Det var *før*. Men da var dere *døde!* Da var dere fremmede for livet i Gud! Du kan da ikke skikke deg like med verden du som har samfunn med Gud! Det er ikke mulig. (Les bl.a. 2 Kor. 6, 14-18). Du har jo fått del i guddommelig liv! Det var det du fikk da Kristus oppsto fra de døde, som du nå er kommet til tro på. Du fikk liv! *Hans liv!*

Han ble en av *de døde* leste vi. Han ble en av oss for å kunne ta oss med ut av den tilstanden vi var i. Han bortførte fanger sier Ordet. Han døde *for alle* – det er du og jeg – så døde vi med Ham. Min synd og skrøpelighet, hva med den? Jo, Kristus er død! Hvor skal jeg hen med denne nød, jo ile til min Frelsers skjød. Synda er ikke blitt noe lettvint noe, så vi til og med kan tillate oss det i mer og mindre grad. Nei, det er blitt vår *nød*. Men vi har også fått en plass å gå med denne nød. Inn for nådens trone der Hans hellige blod er utsprengt til syndenes for-

latelse. Å du, hvem skulle ikke ønske at roen var så mye mye større nettopp her? Men du kommer nå vel i allefall, fordi du har sett; Jesus er oppstanden?

Han som fikk del i all denne elendighet og ble en av de døde. Han har nå trådt inn for Gud *uten synd*, i mitt sted. Hans sår, og altså ikke dine og mine gjerninger eller åndelige tilstand, taler min og din sak.

Ja, vi er virkelig fordervet, det er sant, men det er også sant at Han er fullkommen ren. Og Han er den som er gitt for verden. For deg og meg. Din synd har vel ikke fått deg til å vende deg bort ifra Ham i vantro? Det kan snart skje «På lite nær var mine trinn glidd ut,» skriver salmisten. Det nytter visst ikke for meg. Jeg faller jo gang på gang. Nå er saken den, at du behøver ikke falle gang på gang for Jesus er oppstanden *med seier*. Han har seiret over *alt* du måtte komme på, og så er Han gitt *deg* med denne seier. Han har brutt syndens makt. Den synd som kanskje måtte herje med nettopp deg. *I Ham* er den beseiret! Det står fast. Men allikevel står det skrevet; «– hvis noen synder, har vi en talsmann hos Faderen, Jesus Kristus, Den Rettferdige: Den Rettferdige, det er et av Hans mange navn. Og det som berger

oss er at *Han* er rettferdig. Det er den rettferdighet Gud i himmelen har gitt til fattige syndere på jord ved evangeliet. (Rom. 1, 16-17).

Også når du har falt i synd, så er Han fremdeles like rettferdig! Tar vi det lettvint med synden da? Nei, men vi går *den eneste farbare vei med synden*. Til Jesus! Evangeliet er for *syndere!* Hvor lettvint vi skal ta det med synda får vi en anelse om når vi ser Ham på korset.

Forlat oss vår skyld, lærte Jesus sine disipler å be. Altså, vi er *skyldige*. «Dersom vi sier at vi ikke har synd da dører vi oss selv,» skriver apostelen. Herren mente ikke at vi skulle stå for Ham og

hykle. Vi har hver dag synd, *virkelig* synd å bekjenne. Derfor skriver også Johannes, at det er disse som eier forladelse og renlse. (1 Joh. 1,9).

Hvorfor går jeg så ofte bundet og uten frimodighet? Jo, fordi denne sannhet ikke lenger er levende for mitt hjerte. Da står jeg fast! Kan jeg ikke få komme til Gud som en synder, da kan jeg overhode ikke komme til Gud!

Men mange har erfart og kan vitne; dag og natt lå din hånd tungt på meg. Hvor lenge? Jo, inntil jeg bekjente min synd! Det er *den* jeg skal få komme med. Det er åpnet adgang inn til Gud for syndere. Luther sier det så sterkt, at Kristi rike er et syndig rike! Kanskje trenger vi å høre det så sterkt i dag? I dag kan du se på mye av kristenheten. De vil ikke være syndere, men lever i synd og verdslig- het som kanskje aldri før. Det er den synlige frukten av å ikke ta imot og leve i *sannheten*. Den lar seg så allikevel ikke skjule, men er allikevel skjult for den som står sannheten imot og derfor går blind i fortapelsen.

Ingen kan igrunnen stille seg utenfor dette. For om jeg ikke vet at jeg lever i noen synd, så er det allikevel all mulig grunn til å frykte for sin sjel i dag. For det er en sløv tid. En søvnens tid!

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforandring blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Bø Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,
Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46
Kass. Margrete Bø,
Vistnesvn., 4070 RANDABERG
Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

Men den som i troen på Jesus kommer inn for Gud med sin synd, han kommer i virkeligheten inn for Gud *uten* synd. For Jesu Kristi Guds Sønns blod renser oss ifra all synd. Ja, den som lever slik med Jesus er til enhver tid renset i fra all synd. Også all den synd du ikke ser!

Jesus bar seg selv frem som et lyteløst offer for Gud. Og Gud tok imot det! Han kom ikke hit for å ta imot gaver, men for å gi. Allikevel var det noe Han ville ha da Han kom til verden og Han tok det. Nemlig synden som var kommet mellom Gud og mennesket,

djevelens makt, døden og fortapelsen. Ser du hva Jesu oppstandelse innebærer? Han har kjøpt deg fri med sitt blod. Det er evangeliet. Det er håndfast. Det er helt bestemte hendelser i historien, som Gud har gjort. Han har grepet inn. Han har vært her i vår fordervelse, i vår død, under vår forbannelse og tatt det bort.

La ikke det som Jesus har tatt bort få stenge deg ute fra evigheten hos Herren!

Evangeliet er ordet om korset!

Einar Kristoffersen

Troens ankergrunn

Alle mennesker er født mer eller mindre religiøse, med en viss tro på noe utenfor seg selv. Men ikke dette er nedlagt i mennesket ved skapelsen. I skapelsesberetningen ser vi den store forskjell på det første han skapte, i motsetning til da han skapte mennesket. Jorden og himmelen, lyset og mørket, fisken, fuglene og dyrene. Alt blev til bare ved hans ord, «det bli», og det blev.

Mennesket derimot skapte han med den største omhu og nidkjærhet, i sitt billede. Det står at han skapte det av jordens muld og blåste livets

ånde i hans nese, og mennesket blev til en levende sjel. 1 Mos. 1, 27, 2 Mos. 2, 7. Denne levende sjel skal leve i evigheters evighet, den er med andre ord udødelig. Å komme inn på alle disse menneskelige religiøse trosretningene, nei, det vil føre alt for langt. Jeg tror vi kan sammenfatte de fleste mennesker slik: De tror på en eller annen Gud som til sist tar imot dem når de gjør så godt de kan. En forsonet Gud som disse mørkemannene og kvinnene taler om, nei, den kjenner de ikke og vil heller ikke lære å kjenne, for den Gud er så frastøten-

de. Slike mennesker har ingen ankergrunn for det eller den de tror på. Nei, det ser ikke ut for de søker etter en sikker grunn, de bare håper det skal gå bra. På slike usikre grunner lever og dør mange mennesker den dag i dag, dessverre. Mange mennesker tror også på en Jesus som de har laget, eller forestiller seg. Den sosiale Jesus, det sosiale evangelium som er så populært i dag. Bibelens Jesus som er troens opphavsmann og fullender, nei, han blir mindre og mindre attraktiv, men det har han jo vært til alle tider.

I dag er han på tilbud også. Jeg har hørt fra prekestol: «Evangeliet er et tilbud til deg.» Tilbudsvarene får vi til sterkt reduserte priser, fra 30, 40, ja, opptil 50 % prisreduksjon. Judas fikk 30 sølvpenninger, det var da en års lønn har jeg hørt.

I dag er han redusert ned til det halve. Er det tilbudsvare vi lever av og i? Nei, og etter nei. En kristen som lever det inderlige og fortrolige samliv med sin Frelser, ja, for ham blir evangeliet mer og mer dyrebart dess mer han får se hemmeligheten i det. Denne hemmelighet skjer ved åpenbaring sier Bibelen, Efes 3, Gal, 1, 11, 12. Hva er troen i seg selv? Det vi tror på må vel være det første vi nevner. I et intervju med en kjent kordirigent, spør intervjueren: «Du er en personleg kristen?» Svar: «Som 18 åring tok eg mitt personlige standpunkt, og ble en kristen. Trua betyr mye for meg. Ho er med og gjev meg tryggleik og inspirasjon, og gjev livet mitt inn-

hald», sitat slutt.

Hvor er troens ankergrunn? Er ikke den det viktigste? Det kan nok være de som ikke får sagt det slik som de ville, men dette er vel helst de med liten talegave. Et lignende trekk har vi fra boken, Steingrunnen. Det var en ung nyomvendt teolog som fikk stilling som kapellan hos gammesoknepresten, som han syntes var noe tung i sessen, og lurte på hva det var. Jeg får heise flagg med en gang, tenkte han, i det han sa: «Jeg er en troende!» «Jaså, hva tror du på da?», spurte gamlingen. Nei, men vet han ikke hva en troende er da? Med gråten i halsen sier han: «Jeg har gitt Jesus mitt hjerte.» «Synes du det var noe å gi ham da?» spurte gamlingen. Så fikk den unge presten en forelesning i forskjellen på å tro på Jesus, og på sin egen omvendelse.

Forsoningens under er og blir selve livet for en levende kristen. I et friskt og pulserende kristenliv, der føles og merkes at den gamle Adam også er i live. Hvor dette pulserende liv er stagnert, eller aldri har eksistert, der er ankergrunnen heller ikke så attraktiv. Ett bilde på dette ser vi av de 5 dårlige jomfruer. Jesus kaller sin menighet med flere navn. Jomfruer, brudesvenner, bruden. Alle gikk ut for å møte brudgommen, men ikke alle hadde olje med. Her ser vi hva det er å leve på selvbedrag. Alle var så like i menneskelige øyne, de var alle menighetslemmer, men, de var altså åndelig døde lemmer. Jeg kjenner dere ikke sier Jesus. Det er ikke noe en levende

kristen er så redd for som nettop dette, å leve på selvbedrag, derfor tar han, og hun, alle Bibelens forminger til seg og prøver seg på den. Den som lever i meg, har livet sier Jesus, den som ikke lever i meg, eier ikke livet.

Uten meg kan dere intet gjøre. Bli i meg så blir jeg i dere. Jeg er sannheten og livet. De ord jeg har talt til dere, er ånd og er liv, Joh. 6,63. Hvem sier *dere* at jeg er? spurte Jesus sine disipler hin gang. Du er Messias den levende Guds sønn, svarte Peter. Salig er du Peter, dette har ikke kjød og blod åpenbart deg, men min Far i himmelen, Matt, 16, 16, 17. Mange forestiller seg en eller annen Jesus som de sier de tror på. Hognestad og tror på en Jesus, det hørte jeg selv han sa, men det var ikke Bibelens Jesus. Nei, ingen kan si, Jesus er Herre! uten i den Hellige Ånd, 1 Kor. 12, 3. Ja, slik taler Bibelen. Troen på Bibelens Jesus, ja, den fødes ved åpenbaring, ikke ved menneskeforstand, for den er jo død. Den som tror på meg, av hans liv skal det, som skriften har sagt, rinne strømmer av levende vann, Joh. 7, 38. Men, dette får ikke kjødet se, nei, det sørger ånden for, ja, oftest med bitre ting for kjød og blod,(jeget).

Ta nå beslutningen å bli en kristen, kom nå frem og rekk opp hendene alle dere som har tatt beslutningen, dere skal bli så lykkelige, bare bestem deg nå, å, det er ikke måte på hvor godt du skal få det. Taler Bibelen slik? Vil nogen komme etter meg, da

må han fornekte seg selv og ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det, men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det, Mat, 16, 24, 25.

Selvlivet må dø, da, og først da, begynner det nye livet, slik taler Bibelen. Og finner du ham, da finner du alt hvad hjertet kan evig begjære, da reiser seg etter hvert håp som falt, og blekner så aldri mere. Jeg akter i sannhet alt for tap, fordi kunnskapen om Kristus Jesus min Herre, er så meget mere verd, han for hvis skyld jeg har lidt tap på alt, og jeg aktet det for skarn, for at jeg kan vinne Kristus osv. Rettferdigheten av Gud på grunn av troen, Fil. 3, 8, 9. Porten er trang; ikke så å forstå at Jesus forlanger noe av oss, nei, det er bare dette at jeget må vike plassen. Den port er trang, og den veg er smal som fører til livet, og få er de som finner den, sier Jesus. Der kommer ikke noe inn som er av oss, ikke en gang din gode kristendom. Hvem er du Herre? spurte Paulus da han på underlig måte blev stanset utenfor Damaskus. Jeg er Jesus, han som du forfølger, lød svaret. Ingen har vel siden blitt stanset; eller har møtt Jesus på så dramatisk vis som Paulus, la det stå klart. Hvordan Jesus stanset og møtte deg, ja, det vet bare du selv.

For min egen del må det sies slik. Det var ikke jeg som liksom bestemte meg og tok min beslutning; nå skal jeg bli en kristen. Nei, det var han som grep inn i det jordiske paradis som jeg forestilte meg. Alt dette ble

plutselig revet ut av hendene mine. På uforståelig og underlig vis, ble det eller den jeg bygde mitt paradis på tatt bort. Alt var liksom svarte natten. Jeg måtte liksom få hjelp, veiledning, til å se hva, eller hvem som stod bak dette. Omsider begynte det å lysne.

I sannhet er porten trang og vegen smal for oss jordbundne menneskekryp. Men, alle som han (Jesus) har fått stanset og møtt på de forskjellige måter, er enige i denne konklusjon. Vi har fått mangefold igjen her i livet, og på toppen av alt har vi fått ett nytt sinn og et nytt hjerte, nye interesser, nye venner, kort sagt, alt ble nytt. Med vemod og skam må jeg for min egen del si: Jeg har vært en dårlig følgesvenn, som har sporet av vegen på så mange måter, men, de feiltrinn jeg tok, tilgav han. Det underligste er, han gjorde alt til det beste for meg. Klippe du som brast for meg synger vi. Synges den med ettertanke? På denne klippe vil jeg bygge min menighet, sier Jesus, Mat. 16, 18. Hvem var så denne klippe? Det var ihvertfall ikke en from helgen i egne øyne, nei, det var en frelst synder, med feil og

mangler av mange slag. Slike støtter (klipper) bygger han *sin* menighet på den dag i dag. La oss til slutt se litt på grunnen vi bygger på, Grunnfjellet (ankerfestet).

I Mat. 7, 24-27, bruker Jesus et bilde på to menn som bygde hus, den ene på fjell, den andre på sand, det siste falt, og dets fall var stort. I Kol. 2, 5, ser Paulus i Ånden og gler seg over de troende, og på deres faste grunn og tro på Kristus.

Videre sier apostelen i Hebr. 6, 17-20. Derfor, da Gud ville enn mere vise løftets arvinger hvor uryggelig hans vilje var, gikk han imellom med en ed, for at vi ved to uryggelige ting, hvor i Gud umulig kunne lyve, skulle ha en sterk trøst, vi som har tatt vår tilflukt til å gripe det håp som venter oss, det vi har som et anker for sjelen, et som er trygt og fast og når innenfor forhenget, o.s.v.!

Vi har den tillit til deg, Far, utifra dine løfter, at du vil lede våre etterkommere inn på den samme grunnfaste klippegrunn som du inntil i dag har bevart oss i!

Erik Lillebostad

Betraktnings over Den Hellige Ånd

Av Johan Gerhard

Da Herren var opptatt til himmelen og gått inn til sin herlighet, sendte Han sine disipler Den Hel-

lige Ånd på selve pinsedagen (Ap. gj. 2, 1). Liksom i det Gamle Testamente Gud selv steg ned på

Sinai berg til Moses for å forkynne loven (2 Mos. 19, 3), således kom også Den Hellige Ånd ned fra Himmelten på apostlene, da de skulle forkynne evangeliet over hele verden. På Sinai var det torden og lyn og en tykk sky på berget, og sterk basunlyd (2 Mos. 19, 16), fordi loven tordner imot vår ulydighet og anklager oss som skyldige til Guds vrede. Men her er en mild, hullsalig lyd (Ap. gjr. 2, 1), fordi evangeliets preken husvaler de sønderknuste hjerter. Hist bevet det ganske folk som var i leiren, for loven virker vrede (Rom. 4, 15). Men her strømmer den ganske mengde sammen og hører Guds underlige gjerninger, idet adgangen til Gud ved evangeliet står åpen for oss. Hist før Jehova ned i ild, men i vredens og grumhetens ild, så at hele berget bevet, og røk oppgikk av det (2 Mos. 19, 18). Her farer Jehova, Den Hellige Ånd, også ned i ild, men i kjærighetens og barmhertighetens ild, og derfor bevet ikke det ganske hus her av Guds vrede, men det ganske hus oppfyltes med Den Hellige Ånds herlighet.

Hva for et under er det at Den Hellige Ånd nedsendes fra himmelens trone for å helliggjøre menneskeslekten, da Sønnen var sendt for å forløse den? Kristi lidelse ville ikke være til noen nyt-

te, dersom den ikke ved evangeliet ble forkjent for verden, for hva gavner vel en skjult, en nedgravet skatt? Den nådige Fader i himmelen har derfor ikke alene ved Sønnens lidelse beredet en stor velgjerning, men også ved å sende Den Hellige Ånd vil Han tilby den ganske verden det samme som når en trofast mor byder sitt barn begge bryster; og vår Gud sender oss arme mennesker både Sønnen og Den hellige Ånd.

Den Hellige Ånd kom over apostlene da alle de var endreklig sammen (Ap. gj. 2,1) i bønn, for den er bønnens ånd. Den mottas ved bønn, og den driver oss til bønn. Og hvorledes går det til? Svar: Den Hellige Ånd er det bånd som forener våre hjerter med Gud, liksom Han forener Sønnen med Faderen og Faderen med Sønnen.

Denne vår åndelige forening med Gud skjer ved troen, men troen er en gave av Den Hellige Ånd og skjenkes oss på vår bønn, men den rette bønn skjer i ånden.

Da røkoffer opptentes for Herren i Salomos tempel, fylte Herrrens herlighet Herrens hus (1 Kong. 8, 11). Således vil også ditt hjertes tempel fylles med Den Hellige Ånds herlighet, når du ofrer Guds bønnens røkelse. O, la oss beundre Guds nåde og barmh-

jertighet! Faderen lover oss at Han vil høre våre bønner (Salm. 50, 15), Sønnen treder frem for oss (Rom. 8, 34), Den Hellige Ånd ber i oss (Gal. 4, 6). Englene fremfører våre bønner for Herren (Tob. 12, 19). – og således står hele himmelen åpen for våre bønner.

Den barmhjertige Gud gir oss lyst og kraft til å be, for Han skjenger oss nådens og bønnens ånd. Han gir også våre bønner virkning og velsignelse, for Han hører alltid våre bønner, om enn ikke etter vår vilje, så dog til vårt beste.

Den Hellige Ånd kom da alle var endrektilig sammen på et sted, for den er kjærighetens og endrektilighetens ånd. Den forener oss med Kristus ved troen, den forbinde oss med Gud ved kjærigheten. Og ved kjærigheten forbinder den også oss med vår neste. Djevelen er opphavet til tvedrakt og skilsmisse. Ved vår synd skiller han oss fra Gud. Ved hat, splid og kiv skiller han oss mennesker fra hverandre. Men Den Hellige Ånd utgyder sine gaver over oss og forener derved menneskene med Gud og Gud med menneskene, liksom Han også i Kristus forenet den guddommelige og den menneskelige natur ved sin underfulle overskyggelse (Luk. 1, 35). Så lenge Den Hellige Ånd blir i men-

nesket med sin nåde og sine gaver, så lenge er mennesket forenet med Gud. Men så snart mennesket ved synden faller av fra troen og kjærigheten og driver Den Hellige Ånd fra seg, blir det skilt fra Gud, og dets salige forening med Gud oppheves.

Den som har Den Hellige Ånd, hater ikke sin bror, og hvorfor ikke? Fordi han ved Den Hellige Ånd er blitt delaktig i Kristi åndelige legeme, hvis lemmer alle fromme er, og hvem hater noensinne sitt eget kjød? (Ef. 5, 29). Ja, den som regjeres av Herrens Ånd, elsker endog sine fiender. Den som henger ved Herren, er én ånd med Ham, som lar sin sol gå opp over onde og gode, og som ikke har beskikket noe av hat (1 Kor. 6, 17 og Mt. 5, 45). Den som har Guds Ånd, han er villig til å tjene alle. Han gjør av all kraft alle godt. Han gavner gjerne alle når han kan, for også Gud er barmhertighetens og nådens kilde for alle: Og Den Hellige Ånd virker, at menneskets hjerte blir således til sinns, som Han selv er. Liksom sjelen virker at legemet lever, føler og kan bevege seg, således virker Ånden at mennesket blir åndelig. Den lar sjelen smake og se at Herren er god, og den styrer alle lemmer til villig og glad å tjene Gud og nesten.

Fra himmelen kom en lyd, som var et tegn på Den Hellige Ånds komme (Ap. gj. 2, 2). Den Hellige Ånd er av himmelsk natur, av samme vesen som Faderen og Sønnen og går ut av dem begge. Den virker også i menneskene et himmelsk sinn og en trakten etter det som er der oppe. Den som henger ved det jordiske og har verden kjær, han er ennu ikke blitt delaktig av Den Hellige Ånd.

Den Hellige Ånd kom som et vær, en luftstrømning, et vindpust, fordi den inngyter levende trøst i bedrøvede sjeler, og fordi den virker det bedre, det åndelige liv i oss, liksom vi lever legemlig ved å innånde og utånde luften. Vinden blåser dit den vil, og du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra, og hvor den farer hen, således er det med hver den som er født av Ånden. (Joh. 3, 8). Den kommer også som et vær, fordi den fra evighet av utgår fra Faderen og Sønnen som et åndedrag.

Og fremfarende veldig var været, for Den Hellige Ånds nådevirkninger er mektige og veldig og vet intet av langsomt, snikende vesen. Den Hellige Ånd driver de fromme, som den bor hos til alt godt, og driver dem således, at de hverken frykter tyranners trusler

eller Satans list eller all verdens hat.

Ånden skjenket apostlene tungemålenes gave, for deres tale skulle gå ut til jordens ende (Sal. 19, 5). Således oppheves språkforvirringen, hvorved Herren hadde straffet stoltheten og hovmodet, ved tårnbyggingen i Babel (1 Mos. 11, 7). Og nu er de ved tungemålenes forskjellighet adskilte folk, ved Den Hellige Ånds nådegave, forsamlet til enhet i tro.

Den Hellige Ånd kom også under bilde av tunger, for de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd (2 Pet. 1, 21). Den har talt gjennom apostlene og den legger ennu Guds ord i munnen til kirkens tjener.

For så store nådegaver være Den Hellige Ånd med Faderen og Sønnen lovet og velsignet i evighet. Amen!

Sørgendes husvaler, sannhets tolk og taler

råds og styrkes Ånd.

Sterke guddomsfinger, fredens overbringer,
liv i dødens land!
gi oss kraft og livsens saft!
la oss all din himmelgave, overflødig have!

Fra Hellige Betrakninger

Kobberslangens ophøielse

Av Ch. Spurgeon

(forts. fra forrige nr.)

Dette bringer oss til å betrakte anvendelsen av lægemidlet, eller bindeleddet mellom den sårede og den kobberslange som skulde helbrede ham. Hvad er leddet? Av enklest mulige slag. Kobberslangen kunde man jo, og Gud hadde forordnet det så, ha båret inn i huset hvor den syke lå, men slik var det ikke. Man kunde ha gnidd ham med slange, vi kunde ha ventet at han skulle gjenta en viss bønneformular eller ha en prest til stede for å utføre en ceremoni, men vi finner intet slik. *Han skulle bare se.* Det var godt at kuren var så enkel, for faren var så hyppig. Slangebit kunde man få på så mange vis. En mann kunde sanke vedpinner eller bare spasere omkring og så bli bitt. Selv nu er slangen en fare i ørkenen. Mr. Sibree forteller at han ved en leilighet så noget som han trodde var en rund sten med smukke merker. Han rakte frem hånden for å ta den op, og opdaget så til sin redsel at det var en sammenrullet levende slange. Da de brennende slanger blev sendt blandt israelittene, må de ha vært i fare dagen

lang. I seng og ved måltidet, inne i huset og når de gikk ute, var de i fare. Hvad skulle en mann gjøre? Han hadde ingenting å gjøre uten å stille sig utenfor sin teltdør og se hen til det sted hvor kobberslangens glans lyste i det fjerne, og i det øieblikk han så, blev han lagt. Han hadde ingenting annet å gjøre enn å se; der trengtes ingen prest, intet vievann, intet hokus-pokus, ingen messebok, intet uten et blikk. En romerbisp sa til en av de tidlige reformatorer som preket frelse ved enkel tro: «Å, herr doktor, åpner I det hull for folket, er det ute med oss.» Og det var det også, ti det er for alltid forbi med prestevelde og prestebdrag der som folk bare kan forlate sig på Jesus og leve. Slik er det allikevel. Tro på ham, synder, for det er den åndelige betydning av «se», og straks er din synd dig forlatt, ja mere, dens dødelige kraft ophører å virke i din ånd. Der er liv i et blikk på Jesus. Er ikke dette enkelt nok?

Men legg også merke til hvor overmåte personlig dette var. Ingen kunde helbredes ved noget

som nogen annen kunde gjøre for ham. Blev han bitt av slangen og nektet å se hen til kobberslangen og gikk til sengs, så kunde ingen læge hjelpe ham. En gudfryktig mor kunde knele ned og be for ham, men det vilde ikke være til nogen nytte. Søstrene kunde komme inn og anrope Gud, predikanten kunde hentes for å be om at mannen måtte få leve. Men han måtte dø tross deres bønner dersom han ikke vilde se. Der var bare ett håp for ham – *han måtte se hen til kobberslangen.* Slik er det med dig. Nogen av dere har skrevet til mig og tryglet mig om å be for dere. Jeg har gjort det, men det hjelper ingenting dersom dere ikke selv tror på Jesus Kristus. Der er ikke under himmelens hvelv eller i selve himmelen noget håp for nogen av dere dersom dere ikke vil tro på Jesus Kristus. Hvem du enn er, hvor hårdt bitt du enn er av slangen, og hvor nær døden du en er – dersom du vil se hen til Fresleren, skal du leve. Men vil du ikke gjøre dette, må du gå fortapt, så sant som du lever. På den siste store dag må jeg vidne mot dig at jeg har sagt dig dette likefrem og enkelt. «Den som tror og blir døpt skal bli salig, men den som ikke tror skal bli fordømt.» Der er ingen råd for det: du kan gjøre hvad du vil, slutte dig til hvilken

menighet du vil, gå til nadverden, la dig døpe, underkaste dig hårde botsøvelser eller gi alt du eier til føde for fattige, men du er et fortapt menneske hvis du ikke ser hen til Jesus, for det er det eneste middel; og Jesus Kristus selv kan ikke, vil ikke frelse dig hvis du ikke ser hen til ham. Der er intet i hans død som kan frelse dig, intet i hans liv som kan frelse dig, med mindre du vil forlate dig på ham. Det blir til det: *du må se hen til ham, og gjøre det selv.*

Se også hvor *lærerikt* det er at man skulde se. Hvad vil det si? Meningen var: man måtte opgi selvhjelp og fortrøste sig til Gud. Den sårede kunde si: «Jeg må ikke sitte her og se på mitt sår, for det vil ikke redde mig. Se der hvor slangen hugg mig, blodet pluler frem, mørkt av giften. Som det brenner og hovner op! Motet svikter mig. Men alle disse tanker vil ikke hjelpe mig. Jeg må se bort fra dette hen til den ophøiede kobberslange.» Det er fåfengt å se noget annet sted hen enn til det eneste lægemiddel Gud har forordnet. Israelittene må ha forstått så meget som dette at Gud krever at vi skal forlate oss på ham og bruke hans frelsesmiddel. Vi må gjøre som han byder oss, og stole på at han skal virke vår helbredel-

se, og vil vi ikke gjøre det, er vi hjemfalne til evig død.

Denne helbredelsesmåte hadde til formål at de skulle prise Guds kjærighet og helt og holdent tilskrive Guds nåde sin redning. Kobberslangen var ikke bare et billede, som jeg har vist dere, på at Gud tar bort synden ved å la vreden ramme hans Sønn, men den var en åpenbarelse av Guds kjærighet. Og dette vet jeg fordi Jesus selv har sagt: «Likesom Moses ophøiet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen ophøies. Ti så har Gud elsket verden at han ga sin Sønn den enbråne.» Han sier tydelig at Kristi død på korset viste frem Guds kjærighet til menneskene, og hver den som ser hen til denne mest stor-slagne åpenbarelse av Guds kjærighet, nemlig at han ga sin enbårne Sønn til å være en forbannelse for oss, han skal visselig leve. Nu, når man blev lægt ved å se på slangen, kunde han ikke si at han hadde lægt sig selv; ti han bare så,

og der er ingen kraft i et blikk. En troende gjør aldri krav på fortjene-ste eller ære på grunn av sin tro. Troen er selvfornekende og tør aldri prale. Hvilken stor fortjene-ste er der i ganske enkelt å tro sannheten og ydmykt forlate dig på Kristus som din Frelser? Troen herliggjør Gud, og derfor har Her-ren valgt den til midlet for vår frelse. Om en prest var kommet og hadde rørt ved den sårede, kunde han ha tillagt presten nogen ære; men når der ingen prest var med, når der intet annet var enn et blikk hen til kobberslangen, så blev mannen drevet til den slut-ning at Guds kjærighet og kraft hadde lægt ham. Jeg blir ikke frelst ved noget som jeg har gjort, men ved hvad Herren har gjort. Den slutning vil Gud vi alle skal komme til, og vi må alle bekjenne at er vi frelst, da er vi det ved hans frie, rike, uinnskrenkede, ufor-tjente nåde åpenbaret i hans dyre-bare Sønn.

(Forts. neste nr.)

«Få minutter om å gjøre kan man deg for Tronen høre.»

Dette står i Brorson sin sang: «Midt igjennom nød og fare, Veien går til Paradis». Sangboken 408 v. 2 (i den gml. 335).

Me veit vanleg ikkje kva tid døden kjem. Nokon kan likevel få ei aning at no er tida ganske nær. I lys av æva er det «få minutter».

Etter det kong David seier i Salme 39 kan me be om å få vita noko om tida: «Herre, lat meg få vita min ende og målet på mine dagar, kva det er! Lat meg vita kva tid eg skal burt.!»

Paulus seier i 2 Tim. 4, 6: «For eg vert alt ofra, og tida for mi avferd stundar til.» Og i v. 7: «Eg hev stridt den gode striden, eg hev fullenda laupet, og hev halde trua.»

Peter fekk varsel om at han brått kom til å «leggja hytta si ned», 2. Pet. 1, 14; sml. Joh. 21, 18-19: « – kva slag død han skulle koma til å æra Gud med.» Tenk! Æra Gud med vår død! Det må me be om!

*«Kort eller langt og tungt å gå,
Det er dog intet å akte på,
Intet mot hjemmets glede.»*

Og i vente-tida lyder det: «Fylg MEG!» Og så var spørsmålet: *Korleis*

kan eg i dei «få minutter» eg har att best tena min Frelsar?

Ordna mine papirer, ja, kvitta eventuell gjeld, skriva testamentet, skøyta eigedomen over til ervingane, så du er fri til å døy.

Men var det ikkje noko meir for ein Guds tenar?

«Difor, brør, legg so mykje meir vinn på å gjera dykkar kall og utveljing fast! – på den måten skal det rikleg verta gjeve dykk inngang i vår Herre Jesu Kristi ævelege rike. – eg held det for rett ved påminning, så lenge eg er i denne hytta, ...« 2. Pet. 1, 10 ff. Og i 3, 11: « – kor må ikkje de då streva etter heilag ferd og gudleg liv!» Og difor var det han skreiv brev, så me etter hans burtgang kunne minnast dette. (1, 15) – Har du noko å skriva til nytte for etterslekta?

Andreas A. Bø

Når trua sviktar!

So vart det uår i landet. Då for Abram ned til Egypterland og vilde halda til der, for naudi var stor i landet. Då det leid so langt at han mest var komen til Egypterland, sa han til Sarai, kona si: Høyr no her! Eg veit at du er ei fager kvinne. Og det kjem til å ganga so at når egyptarane fær sjå deg, so seier dei: Dette er kona hans, og so slær dei meg i hel, men deg let dei leva. Kjære deg, sei du er syster mi, so det kan ganga meg vel for di

skuld, og eg ikkje skal missa livet; Mos. 12, 10-13.

Vi har sett Abram vandra trua sin veg. Han våga i tru å draga bort frå eige folk og land, til eit land Herren skulle visa han. Dagen kom då alter vert bygt, og Abram lova Gud. Ein stor trus siger. Ein skulle ikkje tru at ei slik oppleving kunne svikta. Ja, det er den store og alvorlege fåre for alle Guds barn som skal vandra trua sin veg. Trusprøva starta ved at det vart

hunger i landet. Det var dei vel ikkje ukjende med då heller. Det vart ikkje nok til folk og buskap. Vi høyrer ikkje Herren talar til Abram no, men han hadde sagt før: «Dette landet vil eg gjeva deg og ætti di!» Og no er det hunger og nød i landet. Det er ikkje lett å vera Abram med ansvar for den store ætt han var lova. Sjelefonden ropa vel: «Herren har gløymt deg, Herren har forlate deg.» Dermed såg han andre stader etter føda enn det land Herren hadde gjeve han.

Difor også mykje flakking. Slik og i dag for å vera på dei synlege beste beitemarker både åndeleg og lekamleg. Guds ord, råd og vilje har mista taket på hjarta. Trua grip ikkje ordet lenger. Menneske-tanke og berekning overtek. Vi er visst ikkje i nød for det. At det går ofte galt for nye og uprøvde sjeler kan forståst, men store truskjemper, nei det er vanskeleg å skjøna. Kvifor? Fordi det er av nåde, og her er alle like hjelpelause, for alt står og fell ved trua. Ikkje ved gjerning, kunnskap eller store opplevingar: «Det alt på troen står.»

Tenk på Peter då han skulle gå på vatnet. Så lenge han såg på Jesus, gjekk det godt, men då han såg bylgjene, vart dei større og sterkare enn Jesu ord: «Kom du.» Tenk på Elias eldprofeten på Karmel. Det såg ut som det var ingen som kunne velta denne trushelt. Men Jesabels ord var nok til at han låg i øydemarka og bad om å få døy. I sanning vart audmykinga tung, men nyttig og til Guds æra som kunde ta seg av syndaren. Ja

det er den sæle bodskap til falne og feilande Guds barn og tenrarar. Fyrste steget i Abrams fall er dette: Han ville hjelpe Gud med å oppfylla sin lovnad. Det skulle han gjera med sine rådgjerder og i samråd med Sara; kona si. Hans berekning og klokskap i staden for tillit til Guds hjelp. Det vart til hindring for Guds lovnad. Hans sløgskap og pågangsmot førde til redsel for eige liv. Hans varsemd kunne ikkje frelsa han frå den største ulukka, men bare ved at Gud greip inn. Her fekk Abram sjå kor grunnlaust hans frykt var, og kor fast Guds lovnad var. «Alt er mogeleg for Gud.» Ei stor oppleving, og ei stor audmyking, ja den største eit Guds barn kan gjennomleva, utan å fortvila.

Trass hykleri, feigskap og menneskefrykt, er Herren reide og mektig til å frelsa. Når ikkje Abram ville vitna om sin Gud for Farao, so gjorde Gud det sjølv. Han sende plager for Sara si skuld. Farao hadde teke noko som ikkje tilhørde han. Det er fárleg både for det timelige og det åndelige. Difor heiter det til ein flokk: «Du har namn av å leva, og du er død.» Sara, Guds barnet, kunne ikkje verta teken frå sin eigarmann. Då er Herren snar å gripa inn. Farao vart redd for seg og folket sitt. Han fann fram til sanninga, og no måtte Sara utleverast til eigarmannen. Då er det Abram vart sett på tiltalebenken. Kva har du gjort imot meg! Kvi let du meg ikkje vita at ho var kona di? Ein heidensk konge openbara Gudsmannen Abrams

synd, og det smakte han dårlig. Godt han ikke gjorde som mange av hans etterkommarar; tenk på då Jesus tala på same måten: «Den som gjer synd er træl åt synda.» Då vart protestane mange og store. Abram bøygde seg under domen og måtte tilbake til det landet Gud hadde gjeve han. Sjølv om mykje tala for at livsvilkåra ikkje hadde betra seg mykje. Abram fekk sjå at lovnaden stod fast, om han var trulaus.

Ja, tenk for ein nåde! Dette er skreve ikkje berre for hans skuld, men for alle som skal vandra trua sin smale veg. Om hungersnøden driv oss, og Sara vert teken, så vaker Herren over sin lovnad. Når hjarta har sett seg sjølv i Guds lys, då er Herrens nådeord til syndaren balsam og nåderegn. Har du erfart dette?

Odd Dyrøy

Reiserute for forkynnerne høsten 1989:

Om Gud vil, så får følgende steder besøk av følgende forkynnere:

Sven Berglund:	Permisjon
Odd Dyrøy:	Randaberg, Bygland, Dalekvam, Brekke, Kodal/Ø. Hedrum, Askim.
Håvard Fjære:	Askim.
Lars Fossdal:	Sannidal, Namdalen, Varaldsøy, Ellingsøy.
Olav Fossdal:	Sannidal.
Einar Kristoffersen:	Markabygda, Stord, Bømlo, Håvik, Hageberg, Namdalen.
Reidar Linkjendal:	Norheimsund, Tørvikbygd, Randaberg.
Godtfred Nygård:	Randaberg, Dimmelsvik.
Magnor Sandvær:	Nærbø, Tysværsvåg, Fitjar, Lauvstad, Varhaug, Vestnes.

Er det flere som ønsker besøk av Herrens vitner så ta kontakt med undertegnede som har oversikt over ledige tidsrum i reiserutene.

Håvar Fjære, sekr.

Adr.: Storrønningen, Goksjøruta, 3200 Sandefjord. Tlf.: 034-10 831.